— Հիմա որ միայն մնացինք, զրուցէ Յովնան, ի՞նչ բանի համար այս կողմերս եւ մանաւանդ թէ այս քաղաքս կը գտնուիս: Միգուցէ,— աւելցուց Սմբատ բռնի ժպիտով,— որ դարձեալ դաւաճաններ, մատնիչներ ունենաս պատմելու եւ ինձմէ սկսիս:

— Քաւ՛ լիցիէ Ես զքեզ, Հայոց Սպարապետ, լաւ կը ճանչեմ, դու կրնաս մոլորիլ եւ Հայաստան ընդ քեզ մոլորեցնել եւ ի կորուստ տանիլ. բայց դաւաճանել չես կարող, վասնզի քու Քրիստոսդ ուրանալ քու ազգդ ոտնակոխ առնել չես կրնար:

— Ինչե՞ն գիտես, որ այդպէս կը խօսիս:

— Ամէն մարդ իւր անցեալեն կը դատեմ, եւ զքեզ ու քու անցեալդ լաւ կը ճանչեմ: Ես տեսայ քու ժողովուրդդ թէ՛ Մոկաց երկիրը. թէ՛ Շիրակայ գաւառը, որ ամենեն երջանիկն էին: Տեսայ վերջն զքեզ, որ Աշոտոյ գերութենէ ետքը ամէն ջանք ըրիր Վասպուրականի ժողովրդեան անտանելի վիճակը տանելի ընելու համար:

— Նոյնպէս լաւ ճանչե՞ր էիր այդ Մուշեղ Վահեւունին եւ իր ընկերները:

— Ինչպէ՞ս կրնաս տարակուսիր միթէ՞ ես՝ Յովնան, չարագործ, մարդասպան, դահի՞ճ էի, որ առանց ձեռքս նոցայ դաւաճնութեան ապացոյցն ունենալու զիրենք կախաղան հանէի:

— Ի՞նչ էր այդ մարդկանց յանցանքը:

— Վատ մատնութեամբ իրենց տիրոջ դաւաճանեցին իրենց ազգը եւ անբաւ անմեղ արեանց, եւ երկրին կործանման պատճառ եղան:

— Իրաւունք ունիս, Յովնան…— ըսաւ ծեր Սպարապետը եւ գլուխը կուրծքին վրայ խոնարհեցաւ, աչքերը գոցեց եւ երկար լռութենէ մը վերջ, լի բարկութեամբ գլուխը վեր առնելով.— այո, դու միայն իրաւունք ունիս, եւ ես եւ ամէնքս Դվնայ ժողովքին մէջ անպիտան եւ անարգ դաւաճաններ եղանք, եւ ազգն զմեզ ամէնքս իրաւունք ունի